

Bezoek aan Oeganda januari 2005

Na een paar dagen Kampala te hebben opgesnoven komen we woensdagavond in Fort Portal aan. We logeren in het guesthouse van Ineke en Maurice. Maurice gaat ons de komende week meenemen naar verschillende projecten die door Kwataniza worden gesponsord. Eén van de projecten is het 'cultural festival'. Voor ons als bestuur is dit festival bijzonder interessant omdat de deelnemende groepen ook afzonderlijk door Kwataniza zijn gesteund.

Vrijdag 21 januari.

Echt vroeg hoeven we niet op want we zullen pas om 10.00u met Maurice naar het Rafocud Cultural Gala Festival Tentative Program vertrekken, een evenement waar 13 groepen uit de regio aan meedoen.

Bij het Garden restaurant stelt Maurice ons voor aan "de man met de rode das" die ons een persoonlijk begeleider aanwijst. We drinken wat en wachten af, benieuwd naar wat er komen gaat maar er gebeurt niets! Omdat we overal muziek om ons heen horen gaan we op onderzoek uit. In het dorp is er ineens van alles te zien en komen we ogen en oren te kort; de groepen die de komende dag gaan optreden lopen in optocht door het dorp, zoals bij ons de fanfare.

Uiteindelijk gaan we toch weer terug, het officiële gebeuren tegemoet. Het duurt even voor we brutaal genoeg zijn om een goed plaatsje te veroveren, maar als we foto's willen nemen, en dat willen we erg graag, moeten we wel. We genieten van de muzikanten, gedirigeerd door een swingende 11-jarige jongen, die het volkslied spelen.

Daarna wordt het festival officieel geopend door "de rode das" (de voorzitter). In zijn speech benadrukt hij het belangrijkste doel van deze dag: de verbroedering. Hij hoopt daarom dat de engelse taal wordt gebruikt omdat iedereen deze begrijpt (ook de verschillende stammen kunnen elkaars taal niet verstaan).

Om die verbroedering tot stand te brengen is contact tussen de verschillende stammen erg belangrijk. Doordat de afstanden tussen de dorpen onderling groot zijn komen de verschillende groepen elkaar niet als vanzelf tegen. Elkaar leren kennen, daar gaat het om want de verschillende groepen bestaan uit stammen met veel eigen gewoontes en tradities. Onbekendheid met elkaars culturele verschillen zijn vaak oorzaak van conflicten bij bijvoorbeeld een huwelijk.

Via muziek en dans is het in contact komen met elkaar makkelijk en kan de kloof eerder worden overbrugd.

Het tweede doel is het uitdragen van een boodschap (voorkomen van aids, huiselijk geweld) en/of het naar voren brengen van herkenbare situaties van de eigen cultuur.

Het derde doel is het leren van elkaars voorstelling omdat in de uitvoering van de optredens nog veel valt te verbeteren.

De bedoeling is dat iedere groep zichzelf presenteert via een drama- en een poppenkastvoorstelling, een traditionele dans en een individueel optreden.

Alles wordt beoordeeld door een jury van 5 personen. De winnende groep gaat een week naar Kampala voor verdere training in dans en muziek, de tweede en de derde prijs een aantal muziekinstrumenten. Elke groep krijgt bovendien een fiets. Na de officiële opening zien we van de 13 deelnemende groepen heel verschillende optredens.

Omdat er in de lokale taal wordt gesproken en de cultuur voor ons niet bekend is begrijpen we niet veel van de verhalen. Natuurlijk genieten we van zang, dans, de ritmische, soms opzweepende muziek, de enorme expressie. Aan de reacties van het publiek kunnen we goed peilen wanneer de situaties erg leuk of herkenbaar zijn.

Intussen zijn op een ander podium de poppenkastvoorstellingen aan onze neus voorbij gegaan. Halverwege de dramavoorstellingen was de lucht dichtgetrokken en was het gaan regenen! In Oeganda! Omdat wij in het midden zitten onder een enorm tentdoek worden we volledig ingesloten door mensen die ook onder het tentdoek willen schuilen. We hebben dorst en honger maar kunnen geen kant op. Uiteindelijk trekken we de stoute schoenen aan en 'schoppen' iedereen opzij.

Wat nu te doen? We wisten het niet goed, voelden ons enigszins verloren in het hele gebeuren. Corrie moet nog ergens een toespraak houden maar wanneer en waar? Omdat het podium opgaan met een lege maag niet lekker is besluiten we hoe dan ook iets te eten en drinken te regelen. Net als we iets hebben besteld bij The Garden (restaurant), komt Maurice aangerend, we worden gemist! Blijkbaar werden we dus toch in de gaten gehouden. We hadden iets te drinken moeten vragen, zei Maurice, maar hoe?

Hij brengt ons terug naar het festival waar we een lunch krijgen bestaande uit matoke (bananenpuree), poche (van maïsmeel), stukjes vlees en een flesje cola. Tijdens de maaltijd genieten we van de solo-optredens, daarna van de traditionele dansen. Sommige dansen zijn seksueel zeer opwindend; het publiek reageert joelend en handenklappend.

Na de maaltijd mag Corrie dan eindelijk haar in het Engels voorbereide speech houden. Ze had eerder al besloten zich er niet druk over te maken en dat lukt haar goed. Petje af.

Na de toespraak van Corrie vertrekt Maurice weer voor zijn netwerkcontacten. We zouden elkaar

rond 21.00u weer zien. We kijken naar de laatste optredens van de dansvoorstellingen en omdat we nu worden herkend wordt er een plek vooraan voor ons vrijgemaakt. We genieten enorm van het enthousiasme om ons heen, de dansers die maar door gaan, onvermoeibaar, en van een 3-jarig meisje wat op het podium als een volleerd Afrikaans danseresje tussen de andere dansers meedoet.

Langzaam wordt het donker en kouder. Rustiger ook. Veel mensen vertrekken. Net als we iets te drinken hebben gehaald komt Maurice. We besluiten de prijsuitreiking af te wachten en houden ons warm door een dansje in open veld op Afrikaanse muziek. We hebben een geweldige dag gehad, al met al.

Corrie en Marianne.